

Stemmeret paa dette Omraade er bleven forkastet. I New York forkastede man i 1899 et Lovforslag, der krævede, at mindst $\frac{1}{8}$ af Skoleraadets Medlemmer skulde være Kvinder. Dette billiger den engelske Forfatterinde Mrs. Ward ikke, og hun mener, at de amerikanske Kvinder igen ville finde Vej til paa ny at faa deres naturlige Virksomhed i Skoleraadene gennemført. Men hun henviser til, at der er saa stærk Modstand og Uvillie i Amerika mod Kvindernes politiske Stemmeret, ogsaa blandt Kvinderne, at den har kunnet føre til et Tilbageslag selv paa dette Omraade, hvor hun anser det for naturligt, at Kvinderne have Valgret.

Altsaa Bevægelsen for Kvindernes Stemmeret er bleven standset. For at føje endnu et Par Oplysninger til skal jeg nævne, at f. Eks. i Staten Oregon har der nu flere Aar i Træk været Forslag fremme om at forandre Statens Grundlov i Retning af at give Kvinderne Valgret. Men Forslaget er blevet forkastet med stigende Stemmetal, først med 3,000, derefter 5,000 og 10,000 Stemmer, for sidste Aar at blive forkastet med et Flertal af 20,000 Stemmer. I den Bevægelse, der førte til Forkastelsen, var det Kvinderne, der førte an. Kvinderne have organiseret sig, og have udstedt Opraab til Mændene, hvor de opfordre disse til ikke at lade sig vildlede af uvedkommende Raab fra de Agitatorer, som ere sendte ind i Staten fra andre Stater, hvor man ikke vilde indføre Kvindernes Stemmeret, men har sendt disse Stemmeretsagitatorer til Oregon. Kvinderne advarede Mændene mod at imødekomme disse Agitatorers Krav, og det lykkedes dem at vinde Sejrr. I Staten Washington havde Kvinderne Stemmeret, saalænge den endnu var Territorium, men saa snart den blev Stat og i den Anledning forandrede sin Forfatning, afskaffede man Kvindernes Stemmeret.

Disse Erfaringer har jeg ønsket at fremdrage. Jeg tror, de tjene til det samme her i Landet som i England, nemlig til at modarbejde den ganske vilkaarlige Opfattelse, at naar et saadant Krav en Gang er rejst og er blevet ført frem, skulde man finde sig i, at

det blev imødekommet, enten det er rigtigt eller galt. Det viser sig, at dette Krav deler Skæbne med andre Krav: hvis de findes gode, kunne de gennemføres, og hvis de findes uheldige, kunne de slaas ned.

Dette Eksempel fra Amerika har man søgt at gennemføre i England. For netop et Aar siden rejste den samme Forfatterinde, som jeg nævnede før, en Bevægelse i England mod Kvinders Stemmeret. Hun sammenkaldte Møder, og der blev dannet en stor Forening, udstyret, som det i England hør og bør, med en Række af Aristokratiets Kvinder i Spidsen. Lady Jersey fører Forsædet i denne Forening. Foreningen er altsaa endnu overordentlig ung, saa man kan jo ikke gaa ud fra, at den endnu har udført noget afgørende Arbejde. Men i de faa Maaneder, der ere gaaede, siden den blev dannet, har den stiftet 100 Filialer England over, og den har sat en Bevægelse i Gang for at faa indbragt en Adresse til Parlamentet mod Kvinders Stemmeret. Den har i flere Tempi afleveret til Underhuset Adresser med 329,878 Underskrifter af Kvinder af alle Samfundsklasser, Arbejderkvinder i stor Mængde, saavel som Kvinder af Aristokratiet, der alle havde frabedt sig den Ære og Byrde at have politisk Valgret. Det er altsaa en ret betydelig Bevægelse, der allerede er rejst, og den støttes af adskillige engelske Politikere. Uagtet det er i England, som hos os, at man har været ret letsindig med omkring paa Valgtribunerne at love velvillig Holdning overfor Bevægelsen for Kvinders Stemmeret, er der ikke desto mindre fremtrædende engelske Politikere, og det af alle Partier, der have følt det som deres Pligt at træde op og tilkendegive deres Mening, den nemlig, at det ikke er tjenligt og ikke heldigt for Landet, om man indførte denne Kvindernes politiske Stemmeret. Mellem de Grunde, der anføres derimod, er der nogle, som vi maaske ikke med samme Styrke kunne anføre hos os, fordi vi høre til de smaa. Englænderne sige med Overlegenhed, at i smaa Nationer eller i Kolonier, hvis Rigsdagsforhandlinger nærmest have Karakter

af Sogneraadforhandlinger, kan det maaske gaa an at have Kvinderne med, men i et Rige som England, der behersker en stor Del af Verden og har et Kolonirige som Indien med 300 Mill. Mennesker, som til sin Opretholdelse kræver Flaader og Hære, og som til sin økonomiske Opretholdelse kræver store Jernindustrier, Mineindustrier og andre store Industrier, hvor Kvinderne faktisk ikke kunne være Deltagere, vilde det være ganske unaturligt, om de deltog i selve den politiske Ledelse.

Det er de Grunde, der anføres, men jeg skal lade Grundene staa ved deres Værd. Mit Formaal med dette har været at fremkomme med et Indlæg, der kunde bringe os til ikke paa Forhaand at tage Stilling enten for eller imod, men til at gøre det, man populært kalder at tage det med Ro, se Tiden lidt an. Jeg vender altsaa tilbage til ganske det samme som min Gruppefælle, det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), sagde før: Lad os foreløbig se Tiden an og se, hvordan det udvikler sig med Kvindernes kommunale Valgret. Lad os ikke alene se, hvilken Nytte de gøre, men lad os se, hvorvidt de selv komme til at sætte Pris paa Valgretten. Det anføres nemlig ogsaaovre fra Amerika, at den kommunale og Skole-Valgret, som Kvinderne have, vise de ganske overordentlig ringe Tendens til at benytte i Praxis. Det kan være, at de, efter at have brugt den kommunale Vagret i et passende Aaremaal, egentlig komme til det Resultat, at det ikke var noget saa herligt, som de oprindeligt troede, eller det kan være, at de komme til det Resultat, at de i alt Fald ikke bør gaa videre og faa politisk Valgret. I alt Fald vil jeg mene, at man bør lytte til og se paa, hvad der siges og foregaar andet Steds i Verden, og naar man tænker sig nedsat parlamentariske Kommissioner med Grundlovsændringer for Øje, skulde man dog helst se sig lidt om først og ikke gaa til alt for hovedkulds at gennemføre en saagennemgribende Reform, som det vilde være at give Kvinderne lige politisk Valgret med Mændene.

Med Hensyn til de Udtalelser, som